

Starostové

Pavel Hodr (1991 - 1994)

Co byste změnil na naší škole?

Já bych třeba rozšířil nabídku pro seniory, aby se naučili na počítačích.

Proč jste se stal starostou?

Náhodou. Protože jsem měl dost hlasů.

Bavilo Vás být starostou?

Nebavilo. Kolikrát jsem přemýšlel, že to položím, ale pak mě přesvědčovali: „Ne, běž dál.“

Co jste změnil na naší obci?

Nechal jsem udělat v Dolních

Libchavách nový mostek, nechal jsem vyasfaltovat cesty a nainstalovat pouliční lampy (dřív tu byly podél silnice) a mnoho dalších věcí.

Chtěl byste být znovu starostou?

Nechtěl.

Proč ne?

Protože je to moc starostí.

Ladislav Kacálek (1995 - 2006)

Jaký předmět jste měl ve škole nejraději?

Technické předměty - matematiku, fyziku a kreslení.

Co Vám škola přinesla?

Rozhodně mi přinesla celkový přehled a znalosti, které jsou do života nutné. Řekl bych, že škola je nejdůležitější věc v životě všech lidí.

Myslíte si, že dnešní mládež je ovlivněna elektronikou, popřípadě internetem?

To asi určitě ano. Je to fenomén, který prakticky prostoupil životem všech lidí. Takže určitě zasáhl i mladé.

Co si myslíte o jídlu ve školních jídelnách?

Já jsem chodil na obědy do školní jídelny, když jsem dělal starostu. Předtím jsem pracoval ve fabrice, tam jsme měli kořeněná jídla, tady jsou jídla nekořeněná, takže mně chvíli trvalo, než jsem si na to zvyknul, ale pak mně to chutnalo.

Jak se Vám spolupracovalo se školou, popřípadě jaké projekty byly zrealizovány?

Se školou se mi v té době spolupracovalo dobře. Hlavním projektem bylo postavit školu. Když jsem byl starostou, tak jsem hlav-

ně zajišťoval výstavbu a rekonstrukci školy. Zahrnovalo to hodně věcí kolem. Bylo nedostačující topení a k tomu vázající se další problémy. Tak jsem se pokusil do obce zavést plyn, což se mi podařilo. Byl to velký nápor nejenom finanční, ale také pracovní. Tento projekt zabral spoustu času, takže na nic jiného nebyl čas. Škola měla ve mně podporu vždy.

Změnil byste něco v dnešním školství?

Tak to nevím, co vám na to mám odpovědět. To je otázka, na kterou vám odpovět nedám.

Jana Hodovalová (2008 - nyní)

Jaký předmět jste měla ve škole nejraději?

Nejoblíbenější předměty byly pro mě matematika a chemie, a to i přes to, že matematiku mne donutil můj tatínek naučit se tak, že jsem se během dvou měsíců naučila látku za celý ročník sama. A to bylo v šesté třídě. Ale pochopila jsem matematiku. Výpočty rovnic a integrály na celé stránky byly potom pro mne radostí.

Změnila byste něco v dnešním školství?

Nejsem zastáncem inkluze. Pro slabé žáky by měly být zvláštní školy zachovány a ne je násilně začleňovat do prostředí, kde nemohou stíhat normální výuku sami. Nemluvím o tělesném postižení, ale o mentálním. Ve zvláštních školách se jim dostává odpovídajícího vzdělání na jejich úrovni a se speciálními pedagogy. Co je podle mne velký problém, je vystupování žáků i rodičů vůči autoritě – učitelů. Autorita učitele by se měla zvýšit a rodiče by měli tuto autoritu respektovat, ne ji snižovat, protože děti toho potom zneužívají. Naše děti nejsou dokonalé, ale rodiče si myslí pravý opak. Škola ale nemůže zastoupit rodinu ve výchově.

Myslíte si, že dnešní mládež je ovlivněna elektronikou, popřípadě internetem?

Oproti naší generaci mají velkou výhodu v internetu a elektronice. My jsme psali ručně a vyhledávali v encyklopediích. Teď několikrát kliknete a informace se na vás sesypou samy. Žáci mají velkou výhodu, že si tyto informace mohou najít. Naopak je ale těch informací tolik, že to chce nějakou selekci, co je podstatné a co ne a co si pamatovat a co hned vypustit. No a ještě čemu věřit a co je fikce a výmysl. Používání mobilů, tabletů, počítačů a interaktivních tabulí je na denním pořádku. Někdy je ale obtížné a finančně neú-

nosné obměňovat všechna tato zařízení dle potřeby, protože vývoj jde dopředu milovými kroky. Naopak mi u mládeže chybí manuální práce a zručnost. Náš národ byl vždy známý manuální zručností a tím, že si se vším poradíme. To mi začíná u dnešní mládeže chybět.

Co si myslíte o jídlu ve školních jídelnách?

Školní jídelny vaří podle norem a nedá se toto jídlo srovnávat s restauracemi. Závisejí to ale hlavně na kuchařích. I normové jídlo se dá udělat dobře, nebo pokazit. Kvalitu by si školní jídelny mohly ověřovat třeba denními anketami u

žáků, co jim chutnalo a co ne. A podle toho upravit nabídku jídel. Každému chutná něco jiného, záleží to zejména na tom, jak se vaří v rodině.

Co Vám škola přinesla?

Základní škola mě naučila hlavně český jazyk, matematiku, slušné chování a všeobecný přehled. Chodili jsme do dílen a na pozemky, šili a vařili. Bylo to dobré od-reagování a naopak jsme se také něco naučili. Střední škola, to už je o odbornosti a tam jsem se naučila hodně.

Jak se Vám spolupracuje se školou, popřípadě jaké projekty byly zrealizovány?

Bez spolupráce se školou to nejde. Obec je zřizovatelem školy a platí provozní náklady školy včetně oprav budov. Proto je nezbytná spolupráce ředitele a starosty. Současným společným projektem je rekonstrukce učebny chemie, na kterou nám byly poskytnuty finanční prostředky z Evropské unie. Společným projektem je také pořádání masopustu. Škola zapůjčuje prostory pro přípravu tradičních pokrmů ze zabijačky a vybavení kuchyně na masopust.

Ředitelé

Marie Linhartová – ředitelka ZŠ

Co byste chtěla na škole nebo ve škole změnit?

Já bych nic neměnila, protože jsem spokojená. Líbí se mi výzdoba školy, je tady velmi příjemná atmosféra, jsem spokojená s pedagogickým sborem a se všemi zaměstnanci. Samozřejmě když budou peníze, tak je stále co vylepšovat.

Jak dlouho děláte ve školství?

Ve školství dělám od roku 1984. Mé první místo byly právě Libchavy. Nová budova školy slaví výročí 20 let a já slavím 21 let ve funkci ředitelky.

Jak se změnila výuka ve škole?

Výuka se změnila hodně. Myslím si, že nároky na žáky klesají a na učitele naopak stoupají. Té práce mají opravdu hodně, všichni jsme zahlceni papírováním a administrativou. Změnil se přístup k žákům. Snažíme se, aby výuka nebyla stereotypní a abychom žákům zpřijemnilí přístup informací. Učitelé se vzdělávají, vybavujeme se do projektů. Velkou roli hraje i rodinné prostředí naší školy.

Proč jste si vybrala tuto profesi?

Už od dětství jsem měla dvě vol-

by. Buď budu kadeřnicí, nebo učitelkou v mateřské škole. Nakonec jsem šla učit na první stupeň. Práce s dětmi, to je úžasná věc. Máme si navzájem co předávat. Nejen já jim, ale i oni mně.

Baví Vás více pedagogická nebo manažerská práce?

Hodně mě baví spolupráce s kolegy a skvělým kolektivem, který tady mám. Práce s dětmi mě zase nabíjí. Řekla bych, že to je velmi vyvážené. Je to nastejno.

Jaké jsou největší problémy ve školství?

To, co mě dost zasáhlo, je inkluze. Podle mého to nebyl dobrý počín. Samozřejmě i financování. Kdyby se zvýšily platy učitelům, tak to bych byla moc spokojená. Přála bych si, aby byli za náročnou práci, kterou odvádí, dobře ohodnoceni.

Vzpomínáte na nějaké výjimečné žáky školy?

Těch šikovných žáků bylo tolik! Každý z nich mi nějak utkvěl v paměti. Nejen ti, kteří byli dobří ve zpěvu nebo jiném oboru, ale i ti, kteří občas pozlobili. Vzpomínám na všechny ráda. Nedokážu je všechny vyjmenovat, na to by nám noviny nestačily a hlavně bych na někoho mohla zapomenout, takže

radši beze jmen. Pokud bych mohla, tak bych vzpomněla na výjimečné učitele, kteří prošli naší školou a bohužel už nejsou mezi námi. Jsou jimi paní Maruška Biedermanová, pan Miloslav Štancl, paní Vlasta Sršňová a paní Maruška Příbylová. To jsou jména, která se zapsala do historie školy, do mého srdce a vím, že na ně budu stále vzpomínat.

Máte nějakou zajímavou historii z praxe?

Určitě si vzpomenu na jeden zážitek, který mi utkvěl v paměti. Byli jsme na pěvecké soutěži, na které zpívaly Pája Uhlířová, Iveta Jiruchová a Lili Vuová. Všechny tři holky se umístily na předních místech a vyhrály každá svou kategorii. Když se porotci dozvěděli, že jsou všechny tři holky

„z jedné obce a jedné malé školy“, tak se velmi divili. Pobavil mě jejich výrok: „V těch Libchavách musí být nejspíš nějaká dobrá voda.“ Věřím, že dobrá voda v Libchavách zůstane a zpěváci nevymizí.

Jak se Vám daří zvládat péči o rodinu a takhle náročnou práci?

Práce ve škole mě baví, naplňuje mě a trávím tady většinu času, někdy i víkendy. Já už mám syna velkého. Teď jsem čtyři a půl roku babičkou, což je nejkrásnější životní role. Můj vnouček mě naučil trochu „ubrat“. Nemůžu říct, že jsem stoprocentní babička na hlídání, ale snažím se ten čas nějak rozdělit. Škola však stále převládá. Teď o prázdninách jsem si ho ale užila.

Václav Hornych – bývalý ředitel ZŠ

Co Vás při výběru profese ovlivnilo?

Ovlivnil mě hlavně sport, jelikož jsem ho studoval.

Co se Vám za dobu ředitelování nejvíce povedlo a na co jste nejvíce hrdý?

Nejvíce se nám tady dařilo na tom poli sportu, protože jsme pravidelně vyhrávali okresní

soutěž „Zdatné děti“. Na tom měly zásluhu hlavně děti, které byly ochotné ze sebe vydat. Nejobtížnější pro ně byl běh na 1500 metrů. Tam dosahovaly moc hezkých výsledků.

Vidíte taky nějaký rozdíl mezi žáky dnešními a minulými?

Řekl bych, že děti jsou pořád stejné, ale doba je jiná. Člověk je od přírody tvor líný a dělá jen to,

co musí. Změnila se doba tak, že vy nemusíte. Spoustu věcí nemusíte, a když je nemusíte, tak je neděláte. Z toho plyne to, že děti už v osmé třídě se začaly připravovat na přijímací zkoušky tak vážně, že se učily nad to, co bylo na ně momentálně požadované. Dneska je větší nabídka než poptávka - dříve to bylo obráceně - poptávka veliká, nabídka malá.

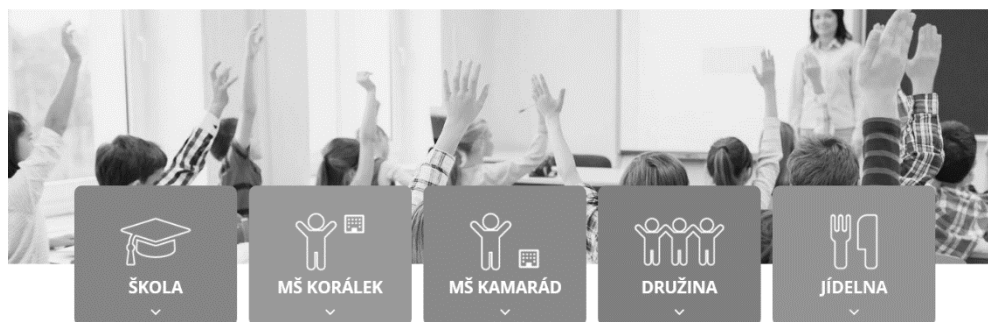
Jak vzpomínáte na svá školní léta?

Bylo to samozřejmě něco jiného než teď. Myslel jsem jenom na lumpárny a zábavu, učil jsem se jen, když jsem musel a věnoval jsem se hlavně sportu.

ŘEDITELÉ ŠKOLY:

- ❖ do 1803 - Ruprich, Antonín a Ignác Schmiedovi
- ❖ 1812-1843 - Jan Peteretz
- ❖ 1843-1871 - František Lindenthal
- ❖ 1871-1872 - Josef Iltichmann
- ❖ 1872-1898 - Jan Paukert
- ❖ 1898-1899 - Vilém Pelinka
- ❖ 1899-1908 - Jan Hartman
- ❖ 1908-1909 - Vilém Tejkl
- ❖ 1909-1923 - Antonín Blaschke
- ❖ 1923-1933 - Vilém Neděla
- ❖ 1933-1934 - Rudolf Blaschke
- ❖ 1934-1945 - Alfréd Geisler, Rudolf Blaschke
- ❖ 1945-1948 - Jindřich Hájek
- ❖ 1948-1952 - Antonín Dostál
- ❖ 1952-1954 - Jarmila Pišínová
- ❖ 1958-1960 - Miroslav Láska
- ❖ 1960-1976 - Václav Hloušek
- ❖ 1976-1996 - Václav Hornych
- ❖ 1996 – dosud - Marie Linhartová

Aktuální dění v naší škole již brzy na nových webových stránkách

Učitelé a žáci

Paní učitelka Zuzana Novotná

Jaké to bylo vrátit se do školy po tolika letech jako učitel, ne jako žák?

Bylo zajímavé vrátit se na stejná místa, která vypadala najednou zcela jinak. Když jsem školu opouštěla, nová budova ještě nestála, učilo se na faře, kde měla naše třída útočiště. Zvláštní bylo, že někteří pedagogové, kteří mě učili, se najednou stali mými kolegy.

Co podle Vás na této škole

chybí a co se Vám zde líbí?

Líbí se mi, že škola je velmi dobře a moderně vybavená, jde takzvaně s dobou. Mám ráda její pohodovou rodinnou atmosféru, i to, že se tu všichni znají. Především se mi však líbí partnerský přístup k žákům i rodičům. Věřím, že se tu naši žáci cítí dobře, každý má možnost ukázat, v čem je dobrý a zažívat zde malé i větší úspěchy.

Myslíte si, že zde tato škola bude dalších 140 let?

Pevně věřím, že ano.

Co se Vám nejvíce nelíbí na chování dnešní generace?

Já bych začala tím, co se mi líbí - její dravost, to, že se nebojí ptát, je zvědavá. A s tím souvisí i to opačné - někdy bych jí přála trochu více úcty a pokory. Ale možná si totéž říkali naši předci i o generaci mojí.

Bývalá učitelka Věra Vašková

Jak dlouho jste učila?

Učila jsem 27 let.

Změnily se děti během této doby?

S odstupem času člověk vidí, že ty děti byly bezvadné, fajn, stále se hlásí - to už jsou vlastně vaši rodi-

če. Myslím si, že tehdy ne. Byla jsem mladá, když jsem sem přišla.

Máte nějaký zajímavý zážitek či historku z praxe?

To bych tady před ředitelem neměla prozrazovat. Jedna třída měla slíbenou písemku z fyziky, ale oni

se mi venku schovali a vždycky si cenili, že jsem to nikdy nikomu neřekla.

Vidíte nějaký rozdíl mezi dnešními žáky a těmi minulými?

Tak to vidím veliký. Tehdy jsme měli my učitelé větší autoritu,

když se něco řeklo, tak se muselo poslechnout. Myslím, že to vidím na svých vnučatech - nechce se vám poslechnout, všechno se říká pětkrát. Dříve měly děti větší zájem o učení než teď.

Bývalá učitelka Hana Hradecká

Čím jste chtěla být jako malá?

Zdravotní sestrou, ale na gymnáziu mě paní ředitelka přemluvila na pedagogickou školu. Nakonec jsem za to byla ráda.

Chtěla jste vždycky pracovat s dětmi?

O tom jsem nepřemýšlela, ale s dětmi jsem byla vždycky ráda.

Pracovalo se Vám lépe s mladšími nebo se staršími dětmi?

Nevadila mi práce ani s mladšími, ani se staršími, se všemi jsme si k sobě vždycky našli cestu.

Jaký předmět Vás ve škole nejvíce bavil?

Ráda jsem chodila do školy a těšila jsem se na všechny předměty.

Který Vás naopak nebavil?

To se nedá tak říct, ale nemusela jsem fyziku, ale to neznamená, že by mě nebavila.

Chybí Vám Vaše práce?

Někdy ano. Ráda vzpomínám, práce mě bavila a každý den byl něčím nezapomenutelný.

Jak si užíváte volný čas?

Žádný nemám (smích) – vnoučata, kamarádi.

Jezdíte do ciziny?

Byla jsem v Itálii, Chorvatsku, Slovensku, ale v Čechách je nejkrásněji, každý rok trávíme v jižních Čechách.

Kdyby Vás někdo požádal, jestli byste zaskočila za nějakou paní učitelku, šla byste ráda?

Ráda bych šla a myslím, že bych do kolektivu zapadla velmi brzy. Byla to hezká léta a poznala jsem za celou dobu spoustu dobrých kamarádů. Navštěvuji je i dnes.

Bývalá žákyně Kristýna Dolečková

Jaký je Váš nezapomenutelný zážitek ze školy?

Zážitků je několik, ale vzhledem k tomu, jak je to již dlouho, tak mi v hlavě utkvěly samé nepublikovatelné historky. Možná jen třeba to, jak jsme v hodině chemie u paní učitelky Stárkové po sobě a bohužel také po paní učitelce házeli nenápadně vyvažovací kuličky.

Paní učitelka potom strašně vypěnila, chytla amok a už jsme putovali do ředitelny na kobereček.

Jaké jste měla nejoblíbenější předměty?

Asi anglický jazyk a vaření.

Proč jste si naši školu vybrala i pro svého syna?

Vzhledem k tomu, že máme školu kousek od domu, tak to byl asi

hlavní důvod a dalším důvodem bylo to, že škola má velmi dobrou pověst, je moderní atd.

Co byste popřála škole ke 140. výročí?

Škole přeji do dalších 140 let mnoho spokojených žáků, pedagogů, asistentů, rodičů, vychovatelů a peněz na modernizaci pomůcek atd.

Kuchařky

Jaká jídla vaříte nejčastěji?

Nejčastěji vaříme klasickou českou kuchyni – svičková na smetaně s houskovým knedlíkem, bramborová roláda plněná masem a zelím, rajská omáčka, řízek s bramborovou kaší, tortilla Fajitas.

Jaké jídlo je nejnáročnější?

Každé jídlo je jinak náročné na přípravu jak časově, tak pracností. Vaříme asi 270 porcí.

Vaříte doma často?

Ano, podle potřeb rodiny.

Byly jste na nějaké soutěži ve vaření?

Na žádné školní soutěži jsme nebyly, ale měly jsme ve školní jídelně 3x „Den jinak“, tj. vaření se šéfkuchařem. Tyto akce se velmi vydařily. V tyto dny se vařilo až 300 porcí. Pan kuchař byl přítomen i u výdeje obědů.

Co nejraději vaříte?

Jídla, která mají žáci velmi rádi. A odměnou je pro nás prázdný talíř. A fronty na přidání.

Baví Vás tato práce?

Ano, baví. Při této práci se do vaření musí dát i kousek srdíčka. A na závěr - dávné přísloví praví: „*LÁSKA PROCHÁZÍ ŽALUDKEM.*“

Kultura

Fotograf František Šeda

Co bylo Vaší motivací rozhodnout se pro práci fotografa?

Nejdříve bych rád uvedl na pravou míru to, že jako fotograf nepracuji. Nicméně, motivací pro studium na grafické škole (obor užitá fotografie) bylo více. V době, kdy bylo potřeba se rozhodnout, jsem rád pracoval s digitálními médii, ať už to byla úprava fotek, grafika, web design. Zajímal jsem se také o klasickou fotografii (negativ a pozitiv).

Je pro Vás Vaše práce koníčkem?

Ano, moje práce je mým koníčkem a stejně jako to, co jsem studoval, využívám ve svém volnu.

Mám rád, když můžu vyvolávat a zvětšovat fotky, malovat, prostě dělat cokoliv kreativního.

Preferujete spíš černobílou fotku nebo barevnou a proč?

Častěji fotografuji černobíle, protože proces vyvolávání negativu a pozitivu u černobílého filmu je méně náročný. Oba dva procesy mám ale rád, každý má své kouzlo. Rozhoduji se podle nálady.

Co fotíte nejraději?

To, co mě zaujme. Což je to, co mám okolo sebe. Nejčastěji příroda a městské zátiší. Člověk pozoruje mnoho věcí, které cítí, že stojí za fotku.

Jaká fotografie je Vaší srdeční záležitostí?

To záleží asi na období, ale rád se na fotky koukám opakovaně po nějakém čase a hledám v nich.

Vystavil jste své fotky v nějaké galerii?

No, pár výstav bylo. Nic ambiciózního. Asi tři výstavy při studiu. A v roce 2015 a 2017 jsem vystavoval jako součást hudebního večera v Chrudimi.

Fotíte jenom v ČR nebo i v zahraničí?

Tam, kde jsem a kde s sebou zrovna mám aparát.

Kdybyste mohl kteréhokoliv fotografa pozorovat při práci, kdo by to byl?

Pravděpodobně fotografa krajiny na přelomu 19. a 20. století, kdy vyfotografovat snímek byla tvrdá práce a dřina. Výsledkem potom překrásná "malba" světlem.

Co byste poradil začátečníkům?

Tvořte, zkoušejte, experimentujte s formou. Tvořte tak, jak to máte rádi. Dělejte to s radostí. Poslouchejte a učte se technologii od mistrů. Esteticky zůstaňte svobodní.

Zpěvačka Iveta Jiruchová

Jakou jste si vybrala střední školu?

Rozhodla jsem se pro obchodní akademii. Rozmýšlela jsem se také mezi pedagogickou školou. Velkou roli ve výběru hráli určitě rodiče a okolí, protože v 15 letech člověk málokdy ví, co ho bude v pozdějším životě naplňovat.

Co jste studovala po skončení střední školy?

Nejprve jsem začala studovat vysokou školu v Pardubicích, ale posléze jsem přešla na vyšší odbornou školu se zaměřením na logistiku a management.

Jaký je Váš nejkrásnější zážitek ze základní školy?

Největší zážitek jsme měli asi při „Netradičním setkání“, když jsme

se společně celá třída loučili se základní školou.

Kdy jste začala zpívat?

Zpívám od malička, takže vlastně ani nevím, kdy jsem začala.

Zpíváte i po odchodu ze školy?

Samozřejmě že ano. Zpívám ve skupině Song.

S kým zpíváte ve Vaší skupině?

Jsme celkem 3 – já, Zuzka a Lukáš, to jsou manželé.

Při jakých příležitostech zpíváte?

V plesové sezóně na plesech, v létě na svatbách, zábavách, apod.

Jaké písně zpívá Vaše skupina?

Máme pestrý repertoár a snažíme se zpívat od každého žánru něco –

pop, rock, lidové písně, české i zahraniční skladby.

Je tato skupina Vaše jediné zaměstnání?

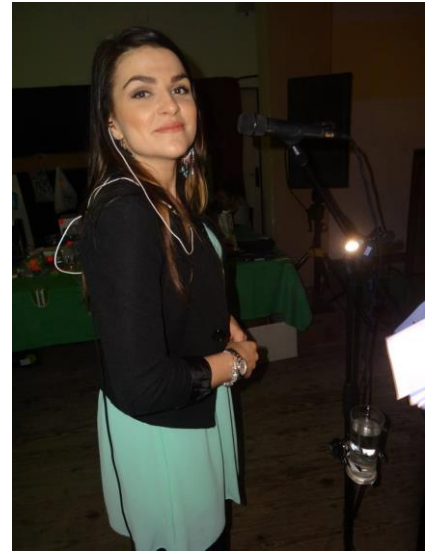
Chtěla bych říct, že ano, ale bohužel. Všichni ve skupině chodíme do svého zaměstnání a zpíváme ve svém volném čase.

Jak dlouho Vaše skupina funguje?

Jezdíme spolu hrát už desátým rokem, ale všichni jsme začínali už dříve, jen v jiných seskupeních.

Jaké jsou Vaše největší pěvecké úspěchy?

Od Ústeckého slavíka, přes Rozjezdy pro hvězdy až po současnost se Songem. Nedá se říct, že některý je největší, stále se někam posouváme.

Nábytková designérka Zuzana Šislerová

Jak jste se dostala k designu nábytku?

Na Univerzitě Tomáše Bati ve Zlíně jsem studovala obor prostorová tvorba. Mě bavilo hlavně navrhování interiérů a to je s tvorbou nábytku úzce propojeno. Svoji řadu designového nábytku pro děti jsem navrhla na základě oslovení firmou Invistacraft, které se líbil můj soutěžní návrh komody.

Jaká je Vaše inspirace?

To záleží vždy na zadání. Vždy, než designér začne něco nového navrhovat, hledá inspiraci v daném okruhu a udělá si tzv. research. Potřebuje vidět, co už bylo vytvořeno, najde si něco, co ho oslovuje, a tím směrem se potom ubírá ve své následné tvorbě. Například já konkrétně sleduji hlavně

tvorbu mladých českých architektů a designérů, líbí se mi styl minimalismu, takže tam hodně čerpám svou inspiraci. Plus samozřejmě stránka Pinterest, to je nekončící inspirace.

Jaký je Váš největší cíl?

Bavilo by mě jednou dělat něco autorského, třeba jako repas starého nábytku, protože kromě minimalismu mám ráda i staré věci. Prostě dávat nový vzhled a design starému nábytku tak, aby bylo možné jej znovu využívat.

Co Vás na navrhování nejvíce baví?

Při navrhování mě baví ta spolupráce. Je nutné z klienta dostat

jeho přání a alespoň rámcové představy, někdy je to i trochu psychologie. A pak se snažit požadavky splnit a zároveň udržet jistou originalitu a styl. Potom taky ráda kreslím, takže se to snažím co nejvíc využívat, jak na papíře, tak i 3D v počítači, baví mě taky tvorba vizualizací, která k navrhování interiérů patří.

Jaké jsou vaše plány do budoucna?

Momentálně jsem spokojená, pracuji v interiérovém studiu, kde mám při navrhování velkou volnost. Takže nemám nějaké speciální plány do budoucna, žiju přítomností, která mě baví.

Zuzana Snítilová

Na jaké školy jste chodila po ZŠ?

Chodila jsem do SŠUP Ústí nad Orlicí (obor modelářství a návrhářství oděvů), poté do UHK (uměleckořemeslné textilní disciplíny).

Jaký učitel se Vám vybaví, když se řekne ZŠ Libchavý?

Určitě pan učitel třídní, Kamil Doležal.

Vrátila byste se zpátky do ZŠ a proč?

Jako návštěva se tam vracím ráda, protože na ni mám příjemné vzpomínky.

Jaký předmět Vás nejvíce bavil?

Nejvíce mě bavila výtvarná a hudební výchova.

Jaký předmět Vás nebavil?

Nebavila mě fyzika a anglický jazyk.

Čemu se nyní věnujete?

Nyní se věnuji malbě obrazů a také se zajímám o elektrické aukce.

Čeho jste dosáhla ve zpěvu?

Dosáhla jsem několika ocenění v soutěžích.

Jaký je Váš nejhezčí zážitek ve zpěvu?

Můj nejhezčí zážitek je výhra v soutěži a poté aplaus publika.

Jaký je Váš nejoblíbenější malíř?

Můj nejoblíbenější malíř je Monet.

Sport

Dominik Chládek

Chodil jsi do naší školy rád?

Naše škola mi vyhovovala ve všem. Určitě bych tuhle školu všem doporučil.

Co bys změnil na naší škole?

Žádné velké změny mě nenapadají, ale zavedl bych výběr dvou jídel v jídelně. Všude jinde to tak mají a myslím si, že by to prospělo i alergikům.

V čem byla základní škola lepší než střední?

Základka byla lepší v chuti do učení, protože učitelé se to snažili udělat co nejobtavněji.

Kam nejdál ses ve fotbale dostal?

To je špatná otázka, já zatím pořád hraju, takže nemůžu říct, kdy jsem byl nejvýš. Ale myslím,

že úspěch je, že jsem se dostal do Mladé Boleslavi, kde hraju dodnes.

Kam nejdál by ses chtěl dostat?

Chtěl bych hrát první českou fotbalovou ligu, byl bych rád za jakýkoliv tým, ale nejradši by to bylo za AC Sparta Praha.

Gymnastka Růžena Škrobánková

Od kolika let děláš gymnastiku?

Gymnastiku dělám od 6 let.

Jaký je Tvůj největší úspěch?

Všechno, kde jsem se umístila, je samozřejmě úspěch, ale můj největší? Asi 2. místo na republikové soutěži ASPV tento rok 2017.

Jaký byl Tvůj nejoblíbenější předmět?

Nejradši jsem měla zeměpis a angličtinu, ale těšila jsem se i na výtvarnou výchovu.

Co ještě kromě gymnastiky ráda děláš?

Ráda si čtu, kreslím... Ale vzhledem k tomu, že studuji na gymnáziu a připravuji se na vysokou školu, není mnoho času na všechno, co ráda dělám.

Věnovala ses něčemu ve škole?

Chodila jsem na sborový zpěv a tancování k paní učitelce Plevákové. K ní jsem také chodila na kroužek němčiny, která dřív nebyla povinná.

Proč vlastně gymnastika?

Vlastně sama pořádně nevím, možná proto, že vám to dá všechno. Naučíte se plnit své cíle a pracovat na nich, dále si užijete legraci, najdete nové přátele atd.

Co se Ti na ZŠ nejvíce líbilo?

Já měl výhodu, že bydlím 5 min. od školy, a stejně jsem chodil pozdě.

V čem byla základní škola lepší než střední škola?

V ničem, protože na základce to brali tak, že vám je 15 a oni jsou dospělí, což je pravda, poslouchejte učitele, ale na střední, když učitel viděl, že ten žák není

To nejdůležitější, na co si vždy vzpomenu, byl kolektiv a prostředí. Měla jsem možnost se zapojit do mnoha akcí i soutěží.

Lukáš Červinka

Jak dlouho se věnujete kanoistice?

15 let

Na co myslíte před startem?

Vůbec na nic. Z toho vzniká nervozita.

Co Vás inspirovalo?

Asi to, že tam sport dělá málo lidí a všichni jsou to strašní pohodáři.

Co byste na naší škole změnil?

To nevím, ale nemyslím si, že by to byla špatná škola.

Chodil jste do naší školy rád?

Co se Ti na ZŠ nejvíce líbilo?

Já měl výhodu, že bydlím 5 min. od školy, a stejně jsem chodil pozdě.

V čem byla základní škola lepší než střední škola?

V ničem, protože na základce to brali tak, že vám je 15 a oni jsou dospělí, což je pravda, poslouchejte učitele, ale na střední, když učitel viděl, že ten žák není

takový lempl, tak se k němu chovali jako ke kolegovi.

Rekordy školy

	Dívky		Chlapci	
	Mladší 6. – 7. třída	Starší 8. – 9. třída	Mladší 6. – 7. třída	Starší 8. – 9. třída
Běh 60 m	8,6s Marie Hájková (08/09)	8,5s Denisa Židková (08/09)	8,1s Darek Prášil (08/09)	7,3s Jan Koupil (00/01)
Běh 800 m	02:45,6 Martina Vinzensová (97/98)	02:50,5 Denisa Židková (07/08)		
Běh 1000 m	04:00,9 Lucie Šedová (99/00)	03:57,7 Martina Vinzensová (98/99)	03:25,1 Martin Čada (97/98)	03:03 Martin Čada (97/98)
Běh 1500 m	05:35,0 Martina Vinzensová (96/97)	06:15,8 Martina Vinzensová (98/99)	05:23,9 Milan Skalický (97/98)	05:08,7 Jan Šmíd (06/07))
Skok daleký	391 cm Lenka Hánělová (05/06)	444 cm Denisa Židková (08/09)	464 cm Vladislav Nemšák (06/07)	566 cm Jan Koupil (00/01)
Skok vysoký	125 cm Jana Kaufmannová (96/97)	130 cm Katka Videnská (96/97)	145 cm Jiří Knapovský (04/05)	172 cm Jiří Knapovský (06/07)
Hod míčkem	39,3 m Petra Honzová (95/96)	46,9 m Petra Síčová (98/99)	57,6 m Miloš Flekr (98/99)	70,0 m Milan Skalický (96/97)
Hod granátem				52 m František Sychra (96/97)
Hod oštěpem			3238 cm Jan Koupil (99/00)	
Vrh koulí	751 cm Tereza Vinzensová (05/06)	793 cm Marcela Diblíková (08/09)	883 cm Jiří Kovář (05/06)	1136 cm Lukáš Suchomel (05/06)
Šplh 4,5 m	3,5s Jarmila Růčková (96/97)	2,7s Helena Vaňousová (96/97)	3,0s Jiří Snítal (96/97)	2,0s Petr Javůrek (97/98)

Technika

Jan Vavřín

Chodil jste do naší školy?

Ano, chodil.

Jaká se Vám zdála naše škola?

Ono je to těžké to hodnotit takhle zpětně. Ta naše parta tam byla

velice dobrá a všichni jsme spolu dobře vycházeli.

Jaká se Vám zdála komunita v naší škole, když jste tu dělal žárovky?

Škola se neskutečně zvedla, vždyť tam máte gauče a fotbálek.

Jak jste přišel k té zakázce?

Padla vlastně nabídka a potom mě škola nebo spíš obec oslovila na to osvětlení.

Jak Vám vyhovovali učitelé?

Myslím, že je to úplně stejné, akorát na naší generaci byli učitelé trochu tvrdší.

Historie

Karel Urban

Co vás pojí s naší školou a jaký máte k naší škole vztah?

Když jsem do naší školy chodil, vytvořil jsem si se spolužáky a učiteli a koneckonců i s budovou velice úzký vztah. Krátce bych řekl, že jsem měl školu rád. Byl to takový emocionální vztah, který jsem moc nerozebíral. Bylo mi tam dobře, měl jsem to rád. Až později, v dospělém věku, jsem spoustu souvislostí pochopil a dovedl jsem si je zdůvodnit a rozebrat. Tehdejší důležitou motivací bylo to, že naši rodiče (to naši, mám na mysli své tři další mladší sourozence) měli pro nás velice důležitou prioritu, a to bylo vzdělání. Tak jako táta chodil každý všední den do práce, maminka měla na starosti domácnost a naše malé hospodářství, tak my měli jako hlavní svůj úkol chodit do školy, něco se naučit a pokud možno velmi dobře prospívat. Než se šlo do první třídy, tak tomu předcházely

oni chodili do školy. Jak probíhala výuka, jaké byly tehdejší zvyklosti. Povídání vždy opepřili nějakou historkou z jejich školního zlobení. To jsme měli nejradši. Babičky ve škole ještě psaly na kamenné tabulky (šifry), otec i matka již psali namáčecím perem na papír. Náš začátek na počátku školní docházky se od rodičů moc nelišil. I my jsme začínali ve škole nejprve psát tužkou, pak namáčecím perem. Až někdy ve třetí třídě jsme již měli plnicí pero, většinou nevalné kvality, takže o kaňky v sešitech nebyla nouze. Já začal chodit do školy v roce 1956 a do třetí třídy se u nás dost střídali učitelé a někdy i žáci. Žáci vlivem osídlování vesnice bez původních obyvatel přicházeli i odcházeli se svými rodiči, pokud se jim v naší vsi nelíbilo. Stejně tak učitelé. Většinou dojížděli z Ústí nad Orlicí, ředitel byl téměř každý rok jiný, stejně tak učitelé. Ve čtvrté třídě, když se u

s mnohaměsíčním předstihem určité přípravy. K Vánocům jsme dostali tašku do školy, penál a psací potřeby. Rodiče i babičky nám vyprávěli, jaké to bylo, když

nás usadil ředitel Václav Hloušek, se učitelský kádr začal stabilizovat, fluktuace byla minimální a z naší školy se stávala škola rodinná. Alespoň já to tak cítil.

Učitelé se znali s našimi rodiči, věděli, z jakých rodin pocházíme, a hlavně je to zajímalo. Stejně tak zpětně vidím, že naši rodiče chápali, že naše vzdělání i chování je hlavně jejich zodpovědnost a až na druhém místě je škola se svými učiteli. Když jsem nastoupil do naší školy, byla jen pětiletá, od první do páté třídy, na druhý stupeň žáci přecházeli do Ústí nad Orlicí. My jsme měli tu kliku, že každý rok, po tom, co já tam chodil, přibyla další třída, takže naše generace již všech devět tříd vychodila na zdejší školu. To, že naše škola byla rodinná, se odráželo i v pozdějších mých návštěvách ve škole, kdy jsem byl vždy srdečně přijat, mohl jsem chodit po chodbách, aniž by na mne někdo vybafl: „Co tady děláte?“ Moji učitelé se zajímali o to, jak prospívám na gymnáziu a později na vysoké škole, i později, když jsem již pracoval. Mohli bychom si spolu povídat ještě dlouho, je potřeba však zavčas skončit, takže se odebereme k závěru. Měl jsem možnost sledovat své

děti i děti a vnuky svých sourozenců na zdejší škole v nedávné době. A jsem na zdejší školu ještě více pyšný. Kdysi, ještě za minulého režimu, jsem přijel domů z práce, bylo před Vánoci, syn Honza, čerstvý prvňák, seděl na gauči a četl si zadní stranu Mladé fronty. Dodnes to považuji za zázrak. Stejně tak, když slyším svého vnuka, absolventa druhé třídy, jak plynule čte. To je pro mne také zázrak. Snažím se všem vnukům z naší rodiny připomínat, aby si zdejší školy vážili, že jsou nositeli určité tradice, protože do zdejší školy chodili jejich rodiče, já i moji sourozenci, dnes už dědové a babičky, dále pak jejich pradědové a prapradědové až po „prazáčátek“ zdejšího vesnického vyučování. A takové štěstí, být nositelem této historické kontinuity, má jen málokdo z jejich spolužáků. Jako doklad tady mám starou fotografii s jejich pradědou ve druhé třídě z roku 1932.

Chronologie

1737 – 1803	Školní výuka probíhá ve staré dřevěné roubené chalupě v Dolních Libchavách č. p. 84 (Kulturní dům), obec ji zakoupila od vrchnostenské kanceláře v Lanškrouně, po zrušení formanské hospody. Škola byla filiální ústecké farní školy.	1890	Zdejší školu navštěvuje celkem 424 žáků
1774	Zavedla Marie Terezie „Všeobecný školní řád“ všeobecná vyučovací povinnost pro děti od 6 do 12 let věku	1893	Zřízení dřevěných záchodů, přistavěných k zadnímu traktu školy, namísto nevyhovujících záchodů postavených v budově
1778	Obecná škola se stává farní školou po znovuzřízení místní fary	1908	Podán návrh na zřízení měšťanské školy, hornolibchavští sedláci však proti tomuto záměru podali námítku pro nepotřebnost a z tohoto záměru na dalších padesát let sešlo
1802 – 1803	Stavba druhé školní budovy v Dolních Libchavách č. p. 85 (dnes Konzum u kostela). Budova měla jednu třídu a byt učitele.	1917	Byl odevzdán k válečným účelům historický školní zvoněk, vážící 3 kg.
1803	Do školy zapsáno 275 žáků	1923	Zřízena menšinová česká škola v horním dvoře
1865	Přístavba další, druhé třídy	1926	Šindelová střecha školy pokryta eternitovými šablonami
1869	Zrušena podřízenost školy na farním úřadu, škola se stala nezávislou, zřízena školní rada	1928	Všechny prostory školy osvětleny elektrickým proudem
1874	Pro velký počet žáků byla v domku Karla Urbana Dolní Libchavy č. p. 83 zřízena jedna učebna (třetí třída)	1928	Postavena nová budova české menšinové školy s opatrnou v Horních Libchavách (dnes školka pro předškolní děti)
1876	Společné usnesení zastupitelstev všech tří obcí o zřízení nové školy (7. 5. 1876)	1931	Školní budova napojena na vodovod, který si zřídilo 16 usedlostí z vodojemu za horním dvorem
1876	Do školy zapsáno 384 žáků z Dolních, Prostředních a Horních Libchav	1938	Zrušena Česká menšinová škola v Horních Libchavách
1877	Postavena nová školní budova s pěti třídami, kanceláří školy a bytem řídícího učitele (2. 9. 1877)	1945	Zrušena Obecná škola s vyučovacím jazykem německým v Dolních Libchavách, otevřena Česká obecná škola v budově proti kostelu
		1957	Z bytu řídícího učitele zřízena další třída
		1960	Jedna třída a školní družina zřízena na protější faře

1961 Škola rozšířena na devítiletou, jedna třída otevřena i na tehdejší MNV
 1962 Postaveny nové záchody ze strany od Kulturního domu
 1968 Zřízena jedna třída, dílny a tři kabinety na severní straně budovy školy

1975
 1979
 1997
 1997

Zřízeno elektrické vytápění školní budovy
 Otevřena jedna třída v kulturním domě
 Dána do provozu nově zrekonstruovaná Základní škola
 Po 80 letech navrácen do inventáře nový školní zvonek o váze 7,5 kg.

Naši učitelé

- 1) Jaký je váš koníček?
- 2) O jakém povolání jste snil/a v dětství?
- 3) Máte nějaké motto, podle kterého se řídíte?
- 4) Jaký předmět jste měl/a na základní škole nejraději?
- 5) Jaké předměty učíte v letošním školním roce?

Mgr. Iva Kittlitz

- 1) volejbal
- 2) učitelka, zpěvačka
- 3) „Poctivost a spravedlnost“
- 4) hudební výchova
- 5) předměty - 1. třída

Mgr. Zdenka Martincová

- 1) práce na zahradě
- 2) učitelka
- 3) -
- 4) literatura, zeměpis
- 5) předměty - 2. třída

Mgr. Helena Kujová

- 1) četba
- 2) učitelka
- 3) „S poctivostí nejdál dojdeš“
- 4) český jazyk
- 5) předměty - 3. třída

Mgr. Lenka Ludvíčková

- 1) sport
- 2) vojanda
- 3) „S úsměvem jde všechno líp“
- 4) jazyky
- 5) předměty - 2. třída

Mgr. Martina Javůrková

- 1) klavír, zívřata
- 2) učitelka
- 3) „S úsměvem jde všechno líp“
- 4) hudební výchova
- 5) předměty - 4. třída

Mgr. Eva Adamcová

- 1) zpěv, turistika, četba
- 2) učitelka
- 3) „S úsměvem jde všechno líp“
- 4) literatura, dějepis
- 5) předměty - 5. třída

Mgr. Zuzana Novotná

- 1) kynologie
- 2) zubařka
- 3) „Kdo chce, hledá způsoby, kdo nechce, hledá důvody“
- 4) dějepis
- 5) český jazyk, anglický jazyk, dějepis, pracovní činnosti, 6. třída

PaedDr. Hana Šťovíčková

- 1) cyklistika, volejbal, knihy, příroda
- 2) učitelka
- 3) „Co tě nezabije, to tě posílí“
- 4) přírodopis, tělesná výchova
- 5) přírodopis, tělesná výchova, 7. třída, německý jazyk, dějepis

Mgr. Petr Kulhavý

- 1) filmy
- 2) astronaut
- 3) „Když nejde o život, jde o hovno“
- 4) zeměpis
- 5) zeměpis, tělesná výchova, matematika, dějepis, 8. třída

Ing. Lenka Řehouňková

- 1) četba
- 2) herečka
- 3) „I ta nejtěžší hodina trvá 60 minut“
- 4) matematika
- 5) matematika, fyzika, chemie, pracovní činnosti, informatika, 9. třída

Mgr. Tereza Dolečková

- 1) čtení, kino
- 2) průvodčí
- 3) „Co tě nezabije, to tě posílí“
- 4) český a anglický jazyk, výtvarná výchova
- 5) český, německý a anglický jazyk, pracovní činnosti, výchova ke zdraví

Mgr. Lucie Lamačová

- 1) čtení, sport, cyklistika
- 2) učitelka
- 3) „Nikdy nevysvětluj. Přátelé to nepotřebují a nepřátelé ti stejně neuvěří“
- 4) český a německý jazyk, přírodopis, tělesná výchova
- 5) český, německý a anglický jazyk

Bc. Leona Hainzová

- 1) sport
- 2) učitelka
- 3) „Pevně věř ve své štěstí, dotkni se svého úspěchu a zkus riskovat, buďou si tě pamatovat a zvyknou si“
- 4) dějepis, tělesná výchova, francouzský jazyk
- 5) dějepis, anglický jazyk, informatika

Mgr. Helena Klosová

- 1) hudba
- 2) učitelka
- 3) „S úsměvem jde všechno líp“
- 4) matematika
- 5) tělesná, výtvarná a hudební výchova, čtení

Mgr. Veronika Vaňousová

- 1) výtvarná činnost
- 2) vojanda
- 3) „Zítřka bude líp“
- 4) matematika
- 5) výtvarná výchova, matematika

Perličky ze školních lavic:

- 1) Roku 1450 byl vynalezen tisknůh.
- 2) Jak se nazývá člověk, který bez přestání mluví, i když jej nikdo neposlouchá? Učitel.
- 3) Afrodité byla řecká nemoc.
- 4) Tím, že Magalhaes obeplul zemi, dokázal, že je placatá.
- 5) Praha je hlavní město Pardubického kraje.
- 6) Zeus je manželka Dia.
- 7) Brnění se ve středověku vyrábělo v Brně.
- 8) Českým prezidentem byl Antonín Dvořák.
- 9) Historik se zabývá hledáním zakopávek.
- 10) Áres je Bůh lásky.
- 11) České královny měly místo rukou páže.
- 12) Člověk vznikl, když ubývalo opic. Původně.
- 13) Egypťané také psali různými zvířátky a obrázky.
- 14) Když nebyly pošty, lidé si posílali vzkazy ručně, nebo si vyřizovali věci ručně.
- 15) Krále doprovázela celá družina dvořanů a dvorných žen.
- 16) Král Jindřich IV. se nedožil vlastní smrti. Byl zabit ranou z dýky.
- 17) Krokovy dcery: Teta, Kazeta a Libuše.
- 18) Co je to legenda? Například hokejová legenda Jaromír Jágr.
- 19) Nejprve si člověk musel vytrhat porost, aby měl pole.

(www.chi.cz, soukromý archiv)

V článcích citujeme z Almanachu vytvořeného k příležitosti 120. výročí postavení dosavadní školní budovy (září 1997).

Fotografie pocházejí ze soukromého archivu.

Redakce: Tereza Dolečková, Zuzana Novotná, Lucie Lamačová

Pomoc s realizací: Matouš Vojtíšek, Matyáš Holub

Redaktoři: Šárka Novotná, Denisa Pávková, Kateřina Frimlová, Karolína Hodrová, Anna Petrová, Dominika Kheková, Viola Škrobánková, Lucie Pirklová, Anna Kalousová, Markéta Kalousková, Romana Fikejšová, Matouš Vojtíšek, Matyáš Holub, Jiří Vaňous, Filip Šalda, Kateřina Krásová, Nela Švecová, Lucie Kaplanová, Dominik Daněk, Denisa Jindrová, Sabina Marčíková, Vanesa Rojková, Kristýna Jenišťová, Tobiáš Vacek, Erik Zigmund

Děkujeme všem dotazovaným za jejich čas a ochotu při poskytování rozhovoru.

MAS ORLICKO, z.s.

IČ 27034186

Vydání příležitostných novin bylo finančně podpořeno Místní akční skupinou Orlicko.

